

"V knihovně to bylo lepší než v mekáči!"

PAVLÍNA LENGHARTOVÁ | pavli2000@seznam.cz

Anděla Krumpolcová pracovala v dětském oddělení Krajské knihovny Františka Bartoše ve Zlíně. V roce 2022 byla nominována do soutěže pro mladé knihovníky MARK za využití moderních technologií při práci s dětmi v dětských klubech Knihožrouti a Robožrouti a získala třetí místo. Od září loňského roku ale vyučuje na Střední odborné škole Luhačovice.

Foto: archiv Anděly Krumpolcové

Jak vzpomínáte na své působení v Krajské knihovně Františka Bartoše?

Ještě to není dlouho, co jsem odešla, tak moc nevzpomínám. Ale kdybych to měla shrnout, bylo to devět let, kdy jsem si opravdu vyzkoušela knihovnickou profesi od začátku do konce. Já jsem tam vlastně začínala na informačním pultu, na takovém prvním kontaktním místě, kam člověk přijde, když poprvé přijde do knihovny. Potom jsem se dostala na pobočku na Jižních Svazích, díky tomu jsem mohla dělat taky revize v nejrůznějších obecních knihovnách a vidět, jak tam práce probíhá a jak se snaží i v menších a malých obcích krásně vést knihovny. Díky práci na pobočce jsem začala dělat i první lekce pro děti a potom jsem se dostala do dětského oddělení v ústřední knihovně. A tam jsem se hodně rozvinula jako lektor. Měla jsem hodně příležitostí pracovat jako lektor na nejrůznějších lekcích pro děti od mateřské školy až po druhý stupeň na základních školách. Díky tomu jsem mohla vést dětské kluby, což byl dětský čtenářský klub Knihožrouti, a potom díky robotickým hračkám jsme měli taky klub Robožrouti. Poslední rok byl plný prací s novými technologiemi, takže myslím, že jsem si vyzkoušela opravdu všechno.

Momentka ze vzdělávací lekce pro druhý stupeň základních škol o K. J. Erbenovi, kterou připravila A. Krumpolcová a která proběhla v Krajské knihovně Františka Bartoše ve Zlíně

Proč jste se rozhodla opustit knihovnu a vyučovat?

Dostala jsem nabídku, která byla opravdu lákavá. Zjistila jsem, že po těch devíti letech člověk potřebuje nějakou změnu. Velký podíl na tom měl úžasný rozhovor s ředitelkou školy, která mi školu vylíčila a vůbec si nevymýšlela v tom, že je to perfektní příležitost. Škola má úžasnou atmo-

Návštěva Národního archivu na Maltě (červenec 2024), kde se A. Krumpolcová setkala s prezidentkou Malty Myriam Spiteri Debonu

zas úžasný v tom, jak umí přemýšlet nad věcmi, jaké umí klást otázky a posouvat témata dál, takže s nimi to je úžasná práce.

V soutěži MARK jste získala třetí místo za využití moderních technologií při práci s dětmi. Považujete to za svůj největší úspěch?

Já jsem upřímně ani nevěděla, že jsem tenkrát skončila třetí, to jsem se dozvěděla až později. Ale atmosféra a předávání ceny, celý ten ceremoniál byl nádherný! Já to sice beru jako ocenění své práce, ale člověk, který dělá ve službách, vidí uznání někde jinde. Třeba když se lidé vrací a pochválí vás. To asi považuju za větší úspěch než získání ocenění...
 Já jsem upřímně ani nevěděla, že jsem tenkrát skončila třetí, to jsem se dozvěděla až později. Ale atmosféra a předávání ceny, celý ten ceremoniál byl nádherný! Já to sice beru jako ocenění své práce, ale člověk, který dělá ve službách, vidí uznání někde jinde. Třeba když se lidé vrací a pochválí vás. To asi považuju za větší úspěch než získání ocenění...
 sféru! Děti tam mají možnost se rozvíjet – a nejenom premianti, ale škola opravdu dává dětem příležitosti. Můžou vycestovat na stáže do zahraničí, ale je tam i spousta projektů, na kterých se můžou podílet. Můžu vám říct, že práce ve třídě, kde jsou děti, které milují knížky a knihovnictví, to je takový malý sen. Úžasně se tam pracuje! Byla to také výzva k osobnímu růstu; budu si muset spoustu věcí doplňovat, spoustu věcí zkusím, pokouším se hledat ty správné cesty. Ovlivnily to bezesporu i debaty, které se vedly v mladém SKIPu o tom, zda knihovny a celá naše profese umí pracovat a udržet si mladé lidi. Tam to bylo spíš zaměřené na vysokoškoláky, já to zkusím u středoškoláků. Ráda bych je nadchla pro náš obor a ukázala jim, že jsou knihovny dál, že mohou pracovat s novými technologiemi, dělat nejrůznější akce pro skupiny zájemců, podílet se na rozvoji celého našeho oboru. Kdyby se čtenáři chtěli podívat, jaká tahle střední škola v Luhačovicích je, tak mohou navštívit některý z našich otevřených dnů.

Já jsem upřímně ani nevěděla, že jsem tenkrát skončila třetí, to jsem se dozvěděla až později. Ale atmosféra a předávání ceny, celý ten ceremoniál byl nádherný! Já to sice beru jako ocenění své práce, ale člověk, který dělá ve službách, vidí uznání někde jinde. Třeba když se lidé vrací a pochválí vás. To asi považuju za větší úspěch než získání ocenění...

Jaké máte plány do budoucna? A plánujete například nějaké projekty pro žáky?

Naše škola každoročně vysílá žáky v rámci programu Erasmus na odborné zahraniční stáže. Podařilo se nám navázat spolupráci s informačními institucemi na Maltě, kde jsem absolvovala job shadowing v National Archives of Malta a National Bibliographic Office, a tuto příležitost bychom rádi v následujícím roce zprostředkovali i našim žákům. Ráda bych také navázala na započatou spolupráci z loňského školního roku, kdy jsme za podpory Nadace OSF společně s Pavlem Bednaříkem, lektorem z Wikimedia ČR, uspořádali sérii workshopů Pišeme Wikipedii, kde se žáci třetího ročníku zaměřili na témata a osobnosti spojené s mediální gramotností, rozvíjeli práci se zdroji a posílili své dovednosti při tvorbě encyklopedického textu. Každodenní výzvou je pro mě také zapojování nových technologií a umělé inteligence do výuky.

Pro mě osobně bude největší výzvou, abych si podala přihlášku na magisterské studium k doplnění vzdělání. Neberu to jako povinnost, hlavně totiž zjišťuju, že potřebuju přival nových informací, protože za deset let, co jsem vyšla ze školy, se všechno změnilo.

Co vás na práci s dětmi naplňuje nejvíce?

Odezva, která od nich přichází, protože děti bývají bezprostřední. Čím jsou mladší, tím umí být bezprostřednější. Když máte děti z mateřské školy a nadchnete je, tak za vámi běží i v autobuse, aby vám řekly, že teta Popleta byla dobrá, že se jim to líbilo. Čím jsou děti starší, tím se méně projevují, ale když vám odchází zarytí pubertáci z knihovny a ve dveřích poznamenají, že to tam bylo lepší než v mekáči, tak to považuju za velký úspěch. Teď už nepracuju tak úplně s dětmi, jsou to teenageři, někteří jsou mladí dospělí před nástupem na vysokou školu. Ti jsou